

povinnost uloženou odkazovníku ke splnění. Soud rekursní je proto názoru, že dědička Marie P-ová, nastoupivší na místo Okresní hospodářské záložny v B., jest vázána ustanovením závěti v odst. 3 c).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Jde o mimořádnou dovolací stížnost podle § 16 nesp. říz., která jest přípustná jen, je-li tu zřejmý rozpor rozhodnutí se zákonem nebo se spisy, nebo stala-li se zmatečnost. Nejvyšší soud přezkoumaj spisy neshledal, že je tu některý z předpokladů § 16 nesp. říz., z nichž stěžovatelka uplatňuje ostatně jen první. Dovolací stížnosti bylo proto upříti oprávnění a jest jen na její vývody podotknouti ještě toto: Přihlíží-li se k celému obsahu poslední vůle, rozuměti jest výrazu »podmínky«, pod nimiž odkázal zůstavitel svůj dům č. 101 Okresní hospodářské záložně v B. vzhledem k ustanovením §§ 552 a 655 obč. zák. jen tak, že zůstavitel zanechal dům odkazovníci s příkazem podle § 709 obč. zák. vyjádřeným blíže v odst. a) až d) poslední vůle. Jen tak lze vykládati skutečnou vůli zůstavitelovu, vyjádřenou v uvedeném posledním pořízení. Příkaz považovati jest však za břemeno, jak vyplývá z doslovu § 710 obč. zák., které podle § 563 obč. zák. přechází i na toho, komu se dostalo uvolněného podílu dědického, tudíž v projednávaném případě na stěžovatelku (Stubenrauch I. str. 898).

Čís. 9906.

Nárok na odškodné podle § 394 ex. ř. přísluší odpůrci navrhovatele prozatímního opatření nejen tehdy, když nárok, k jehož zajištění bylo ohrožené straně povoleno prozatímní opatření, byl jí právoplatně odůvodněnou (žadatel sám navrhl zrušení povoleného mu prozatímního opatření).

(Rozh. ze dne 10. května 1930, R I 247/30.)

Žadatel o prozatímní opatření navrhl jeho zrušení dříve, než byl vyřízen odpůrcův rekurs a odpor proti povolení prozatímního opatření. Napotomní odpůrcův návrh, by bylo stanoveno odškodné podle § 394 ex. ř., soud první stolice zamítl, rekursní soud návrhu vyhověl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Nárok na odškodnění ve smyslu § 394 ex. ř. přísluší odpůrci navrhovatele prozatímního opatření nejen, když nárok, k jehož zajištění bylo ohrožené straně prozatímní opatření povoleno, byl jí právoplatně odůvodněnou (žadatel sám navrhl zrušení povoleného mu prozatímního opatření), nýbrž i, když se žádost o prozatímní opatření ukázala jinak

neodůvodněnou. O to tu právě jde, ježto stěžovatelka sama navrhla zrušení povolených jí prozatímních opatření ve smyslu § 379 čís. 1 a 2 ex. ř., zjistivši, že je nelze proti odpůrci uskutečnit, poněvadž není zákonných předpokladů pro povolení těchto prozatímních opatření v návrhu tvrzených, že totiž movité věci, na něž si prozatímní opatření vymohla, patří odpůrci. Z toho plyne, že se návrh žalobkyně na prozatímní opatření ukázal neodůvodněný, a nesejde na tom, co bylo vnitřní pohnutkou ohrožené straně, že ještě před vyřízením odporu a rekursu proti povolení prozatímního opatření navrhla sama jeho zrušení.

Čís. 9907.

Nebyla-li v čase povolení exekuce na základě upomínacího platebního rozkazu dosud právoplatně rozhodnuta otázka včasnosti odporu proti platebnímu rozkazu, nebylo lze povolití exekuci.

(Rozh. ze dne 10. května 1930, R I 317/30.)

Soud první stolice povolil exekuci na základě upomínacího platebního rozkazu. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: V čase návrhu a povolení exekuce nebyl platební rozkaz ještě v právní moci, neboť, jak ze spisů zjištěno, první soud usnesením ze dne 20. ledna 1930 odmítl odpor Boženy Š-ové jako opozděný a v čase exekučního návrhu neprošla ještě lhůta osmi dnů ve smyslu § 12 čl. XXVIII. uvoz. zák. k c. ř. s. ke stížnosti do výměru odmítajícího odpor. Stížnost byla skutečně podána dne 31. ledna 1930. Včasnost odporu, usnesení jej odmítajícího a včasnost stížnosti z něho jest dosud předmětem stížnosti. Nebyl proto platební rozkaz v čase podání exekučního návrhu právoplatným, netvořil právoplatný exekuční titul ve smyslu §§ 1 a 7 ex. ř. a měl býti proto návrh exekuční zamítnut.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Exekuční řád přiznává v § 1 pod čís. 3 upomínacím platebním rozkazům povahu exekučních titulů jen, nejsou-li již podrobeny odporu, t. j. když nabyly právní moci. Napadené usnesení správně doličuje, že v čase, kdy první soud rozhodl o návrhu na povolení exekuce podle upomínacího platebního rozkazu, o něž tu jde, nebyl platební rozkaz ještě v právní moci, poněvadž nebylo dosud právoplatně rozhodnuto, zda odpor dlužnice Boženy Š-ové byl podán včas, či opozděně, neboť usnesení prvního soudu, odmítnuvší odpor jako opozděný (§ 10 druhý odstavec zákona ze dne 27. dubna 1873, čís. 67 ř. zák.), bylo napadeno rekusem (§ 12 téhož zákona), doličujícím včasnost odporu, takže otázka včasnosti odporu proti platebnímu rozkazu v čase povolení exekuce nebyla ještě právoplatně rozhodnuta a tím ani otázka, zda podmíněný platební rozkaz upomínací byl podroben právním účinkům odporu ve